

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΥ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ). — 'Η Μηλιά, ή τολμηρή και μικρούλα κόρη του ψαρά Νικόλα Ντερρύ, καθώς περιπλανιόταν μιά μέρα στη θραχώδη ακτή που απλωνόταν μπρός στο φτωχικό σπιτάκι της, ανακάλυψε τυχαίως μιά τρύπα που ώδηγοῦσε στο έσωτερικό ενός μεγάλου κι' άπροσίτου θράχου. 'Η Μηλιά μπαίνει έτσι μέσα στον θράχο, τον επιθεωρεί και ξαναγυρίζει στο σπίτι της, άποφασισμένη να μην πη σε κανένα τίποτε για την ανακάλυψή της. "Επειτα από λίγον καιρό ο πατέρας της πνίγηκε μιά μέρα που είχε θγει στο ψάρεμα με τρικυμία και έπειτα από μερικούς μήνες πεθαίνει και ή μητέρα της. 'Η Μηλιά μαζί με τον αδελφό της τον Γιαννάκη μένουν έρημα στον κόσμο. 'Η Μηλιά τότε για να ξεφύγουν από τα χέρια μιάς γρηάς μέγαιρας που θέλει να τή πάρη κοντά της, παίρνει τον αδελφό της και καταφεύγουν στον θράχο.

'Εκεί όμως έχουν ν' άντιπαλαίσουν μ' ένα σωρό δυσκολίες. Τους έλειπαν τα πάντα, ακόμα και σπέρτα για ν' ανάψουν φωτιά. Γι' αυτό ή Μηλιά άποφασίζει μιά νύχτα να ξαναγυρίση με τον αδελφό της στο σπίτι της και να πάρουν ό,τι τους χρειάζεται. Μά, καθώς θγαίνουν από το θράχο, συναντούν δυσκολίες στην έξοδο.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Ναι, ναι, αγάπη μου, του άποκρίθηκε ή Μηλιά. Και είμαι πολύ ευχαριστημένη μαζί σου που με βοήθησες τόσο χθές το βράδυ.

— Τότε λοιπόν δόσε μου να φάω γρήγορα γιατί πεινάω πολύ! φώναξε ο Γιαννάκης.

— Στάσου να μαγειρέψουμε πρώτα τον άστακό μας... Πάμε να θροῦμε ξύλα... Είνε μερικά ξερά, άπ' αυτά που ρίχνουν τα κύματα ψηλά και ύστερα πέφτουν και στέκουν άπάνω στους θράχους...

Και άφου τα δυο παιδιά πλύθηκαν, κατέβηκαν στην αυλή με μεγάλη εύθυμία!... "Ω! τί εύκολη που είναι στα παιδάκια ή χαρά και πόσο γρήγορα διώχνει κάθε λύπη, κάθε στενοχώρια!...

'Η θάλασσα είχε πειά άποτραβηχθή την ώρα εκείνη.

— Για να δοῦμε πρώτα μήπως έπιασε τίποτε ή καλαμωτή μας; είπε ή Μηλιά.

Και διευθύνθηκε προς τα ξύλα που είχε το ποθετήσει την προηγούμενη νιέρα.

"Ω! πώς ξεφώνησαν από τη χαρά τους τα παιδιά, όταν είδαν στο περίφραγμα τέσσερες μεγάλες γλώσσες και καμμιά έκατοστή γαρίδες που πηδοῦσαν σαν κατσικάκια προσπαθώντας να θροῦν καμμιά διέξοδο και να φύγουν... 'Από που όμως; Τα φύκια είχαν φράξει κάθε πέραςμα ανάμεσα στους πασσάλους.

— Τί θα τα κάνουμε τώρα τόσα ψάρια; είπε ή Μηλιά.

— Νά, άποκρίθηκε μ' άφέλεια ο Γιαννάκης, θα θάλουμε τις γλώσσες στη στέρνα μας για να μείνουν ζωντανές, ώσπου να φάμε πρώτα τον άστακό μας και ύστερα...

— Καλέ, τί λές; τον διέκοψε ή Μηλιά. Δεν ξέρεις λοιπόν, Γιαννάκη, ότι τα ψάρια της θάλασσας δεν ζουν στο γλυκό νερό;... "Αν θάλουμε τις γλώσσες στη στέρνα, θα ψοφήσουν εκεί μέσα και θα μας λερώσουν το ώραίο νερό που πίνουμε... "Ας κρατήσουμε μόνο τη μιά και άς πετάξουμε τις άλλες... Τί άνάγκη έχουμε; 'Η καλαμωτή μας θα πιάνη ένα σωρό κάθε μέρα ε...

Και άφου μάζεψαν τα ξερά ξύλα που χρειαζόντουσαν, τα δυο παιδιά άνέβηκαν και πάλι στη σπηλιά τους. 'Η Μηλιά με το σουγιά του πατέρα της, έκοψε μικρά - μικρά τα ξύλα για ν' άνάβουν εύκολα. Κατόπιν έπλυνε την κατσαρόλα, την έγέμισε με νερό της θάλασσας που το πήρε από τα κοιλώματα του θράχου, έρριξε μέσα τη γλώσσα και την έβαλε άπάνω στη φωτιά, ή όποια είχε φουντώσει πειά.

Τον άστακό θα τον έθραζαν κατόπιν και θα τον φύλαγαν για το βράδυ ή για το άλλο πρωί. Και γαρίδες ήσαν νόστιμες, αλλά που να τις φάνε όλες :...

— "Α! τί ώραίο που ήταν το μαγειρέμα! Το νερό κόχλαζε με άτμούς και ή γλώσσα να θράζη και να σκορπίζη μιά εύωδια όρεκτικωτάτη.

— Κάνουμε σούπα; πρότεινε ο Γιαννάκης.

— "Οχι, γιατί δεν έχουμε βούτυρο... Θα φτιάξω όμως ζουμι στο όποιο θα βουτήξουμε το ψωμί μας...

Και αυτό έκανε πράγματι. 'Ηταν ένα ώραίοτα-

το φαγητό ή κατάφρεσκη εκείνη γλώσσα.

— "Ε, δεν μαγειρεύω ώμορφα; ρώτησε ή Μηλιά.

— Περιφρημα! άπάντησε ο Γιαννάκης με το στόμα μπουκωμένο. Δός μου κι' άλλο...

Μολονότι δεν θιαζόντουσαν καθόλου ν' άποφάνε, κατενθουσιασμένοι καθώς ήσαν κ' οί δυο με το φαγητό τους, το πρόγευμά τους τελείωσε κάποτε.

— Και τώρα τί θα κάνουμε; ρώτησε ο Γιαννάκης.

— Τίποτε, γιατί θα γυρίση σε λίγο ή θάλασσα, του άποκρίθηκε ή Μηλιά.

— Μά έτσι χωρίς δουλειά θα στενοχωρηθούμε...

— "Ετσι ε; έκανε ειρωνικά ή Μηλιά. Γιατι λοιπόν άλλοτε, στο σπίτι μας, όταν σου έλεγα να σε μάθω να διαβάξης, εσύ δεν ήθελες;

— "Ημουν άνόητος τότε !...

— "Ω! το καλό παιδί μου!... "Εννοια σου και θα σ' εύχαριστήσω εγώ!...

Και, γελώντας τράβηξε από την τσέπη της ένα μικρό βιβλίο, το όποιο είχε πάρει τη νύχτα από το σπίτι τους, χωρίς να την άντιληφθή ο Γιαννάκης. 'Ηταν μιά 'Αγία Γραφή, που ο πατέρας τους την είχε άγοράσει από ένα γυρολόγο και με την όποια ή Μηλιά έδίδασκε άνάγνωσι το Γιαννάκη.

'Αλλά το περίεργο είναι ότι ο Γιαννάκης, ο όποιος προόλιγο παραπονιόταν ότι θα έμενε άργός, μόλις είδε το βιβλίο κατσούφιασε. "Αρχισε όμως — τί να έκανε; — να συλλαβίζη το μάθημα που του έβαλε ή Μηλιά, την ιστορία του 'Ιωσήφ, τον όποιο πούλησαν οί αδελφοί του. 'Αλλά συλλάβιζε με τόση δυσκολία, ώστε δεν μπορούσε να καταλάβη τίποτε άπ' αυτά που διάβαζε...

— Διάβασέ μου εσύ την ιστορία, είπε στη Μηλιά. "Ετσι θα διασκεδάσω καλύτερα...

— Θα σου τη διαβάσω άφου κάνεις πρώτα το μάθημά σου...

Και ή Μηλιά έβαλε τον αδελφό της να συλλαβίση και να διαβάση όλη τη συγκινητική ιστορία του 'Ιωσήφ.

Τα παιδιά πέρασαν έτσι πολύ ώραία την ήμερα τους και το βράδυ έφαγαν τον άστακό τους.

Τί πλουσιοπάροχο δείπνο! Ποτέ τους δεν είχαν φάει έτσι...

Οί άστακοί πουλιόντουσαν πολύ άκριθά κι' ο πατέρας τους, όσους έπιανε, ποτέ δεν τους κρατούσε για το σπίτι του. Γι' αυτό ο Γιαννάκης ξαφνιάστηκε πολύ όταν είδε τον άστακό, ο όποιος στην αρχή είχε χρώμα θαθυγάλαζο, να κοκκινίζη όλόκληρος στη φωτιά. Και όταν ή Μηλιά τον έβγαλε από το νερό, ο μικρός δεν μπορούσε να πιστέψη ότι ήταν το ίδιο ζω...

"Αλλά τί λευκό που ήταν το κρέας του... Τί άρωμα, τί γεύση που είχε!

'Ο Γιαννάκης έτρωγε και δεν χόρταινε.

— Τί καλά που έχουμε και άλλους άστακούς στο σωρό των ξύλων! έλεγε κάθε τόσο.

— "Εννοια σου και θα τους συχαθής, λαίμαργε!

— Ποτέ! Θα τρώω σ' όλη μου τη ζωή!

— Αυτό θα το δοῦμε... είπε ή Μηλιά; "Αν δεν ήμουν πιό φρόνιμη από σενα και σου έδινα άστακό κάθε μέρα, ύστερ' από δεκαπέντε μέρες, θα προτιμούσες να πεθάνης από την πείνα παρά να φας άστακό.

— Δεν το πιστεύω, Μηλιά, είπε ο Γιαννάκης. Μου λές ψέματα για να μην τρώω πολλούς άστακούς. 'Αλλά δεν πειράζει... 'Αφου ξέρεις να μαγειρεύης τόσο ώμορφα, εγώ σ' αγαπώ...

Και ο Γιαννάκης φίλησε την αδελφή του κι' άρχισε να τραγουδάη:

"'Ηταν ένα καραβάκι

κ' είχε κάτωσπρο πανάκι...

Καθώς θλέπετε, τα δυο αδελφια δεν στενοχωριόντουσαν καθόλου στο θράχο τους... "Αν και φυλακισμένα μέσα σε τέσσερα ψηλά τείχη που τους

έκρυσαν όλη τή θέα τής έξοχής, μή βλέποντας παρά λίγη θάλασσα, μόνο από τὸ ὕψος τοῦ φυσικοῦ ἐξώστου πού ἦταν μπρὸς στήν εἴσοδο τής σπηλιάς τους, μή βλέποντας κανένα καί μή ἀκούγοντας φωνή ἀνθρώπου, — ἦσαν ὡστόσο εὐχαριστημένα καί δὲν θ' ἀλλάζαν τὸ παλάτι τους μετὸ καλύτερο ἀληθινὸ παλάτι... "Α! ἦταν θαῦμα!

Τώρα πού ἦταν Μάρτης κ' ἡ μέρες εἶχαν καλύτερεψει, ὁ Γιαννάκης κ' ἡ Μηλιά ἔτρωγαν στὸν «ἐξώστη» τους. Στὸ ὑπαιθρο ἦταν πολὺ καλύτερα παρά μέσα στή σκοτεινὴ σπηλιά κι' ἔτρωγαν ἐκεῖ μετὸ περισσότερη εὐθυμία καί ὄρεξι.

Τρεῖς βδομάδες εἶχαν περάσει πειὰ ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού τὰ παιδιά θρυσκόντουσαν κλεισμένα στὸ θράχο καί νά, ὁ Γιαννάκης εἶχε ἀρχίσει πειὰ νὰ συχαίνετε τοὺς ἀστακοὺς.

— Θὰ χάριζα ὅλους τοὺς ἀστακοὺς τοῦ κόσμου, ἔλεγε, γιὰ μιὰ σούπα ἀπὸ λαχανικά. Φτάνει πειὰ αὐτὸ τὸ κόκκινο ζῶο... Εἶχες δίκη, ἀδελφούλα μου.

Ἐνα πρωί, ἡ θάλασσα ἦταν φουρτουνιασμένη... Ὁ Μάρτης εἶνε πολὺ κακὸς μήνας γιὰ τοὺς θαλασσινοὺς. Ὁ οὐρανὸς ἦταν σκεπασμένος ὄλος ἀπὸ μαῦρα σύννεφα καί οἱ γλάροι πού ἔχτιζαν τὶς ἡμέρες ἐκείνες τὶς φωλιές τους στὶς κορυφές τοῦ θράχου, πετοῦσαν ἀνήσυχτοι κρῶζοντας ἀπαίσια. Καί τὰ κύματα τής θάλασσας σηκώνοντουσαν τόσο ψηλά, ὥστε ἡ Μηλιά συλλογιζόταν μ' ἀγωνία τὰ καράβια πού εἶχαν βγεῖ στὸ ψάρεμα καί τὰ ὁποῖα, — ἀλλοίμονο! — δὲν θὰ γύριζαν ὅλα τὸ θράδυ.

Ἡ νέα κόρη εἶχε βγεῖ στὸν ἐξώστη τοῦ θράχου κι' ἀπὸ κεῖ παρακολουθοῦσε μελαγχολικὴ τὸ θέαμα τής τρικυμισμένης θάλασσας. Θλιβερὲς ἀναμνήσεις τής ἐρχόντουσαν στὸ μυαλό... "Ἐτσι ἦταν ἡ θάλασσα καί τὴν ἡμέρα ἐκείνη πού κατέθηκε μαζὺ μετὸ τὴν μητέρα της στὴν ἀκρογιαλιά καί περίμεναν ἐκεῖ νὰ ξαναγυρίσει ἡ ψαρόβαρκα τοῦ πατέρα της... Ἀλλοίμονο ὅμως! οὔτε ἡ βάρκα, οὔτε ὁ πατέρας της γύρισαν ποτέ...

Εὐτυχῶς κανένα πλοῖο δὲν φαινότανε τώρα στή θάλασσα... Ἡ παλῖρροια ἀνεβαίνει γρηγορότερα, σπρωγμένη ἀπὸ τὸν ὀρμητικὸ ἀνεμο. Τί τρικυμία!... Τί βουητό!... Ἐνας πέπλος ὀμίχλης σκέπαζε γιὰ μιὰ στιγμή ὅλη τὴ θάλασσα ὡς πέρα στὸν ὀρίζοντα... Κατόπιν ὁ ἀνεμὸς τὸν σάρωνε, τὸν διέλυε καί ἡ Μηλιά ἔβλεπε πάλι καθαρά τὰ πελώρια κύματα νὰ τρέχουν σὰν τρελλὰ, νὰ συγκρούωνται μεταξύ τους καί νὰ σκορπίζουν ἀφρούς...

Ἡ Μηλιά, καθὼς ἐκύτταζε, εἶδε σὲ κάποια στιγμή μιὰ στήλη καπνοῦ, ἡ ὁποία ἔβγαίνει ἀπὸ τὸ φουγάρο ἐνὸς βαποριοῦ. Τὴ στιγμή ὅμως ἐκείνη, τὸ βαπόρι μόλις φαινόταν γιὰτὶ ἦταν βυθισμένο στὸ χάσμα τοῦ κήματος, ἀλλὰ ἀμέσως κατόπιν σηκώθηκε τόσο ψηλά, ὥστε νόμιζε κανεὶς πὼς θὰ φτάσει τὸν οὐρανὸ.

Τὸ βαπόρι πού ἔβλεπε ἡ Μηλιά ἦταν μιὰ ὠραία θαλαμηγός, ἀπὸ ἐκείνες πού ἔχουν οἱ πλοῦσοι καί ταξιδεύουν γιὰ νὰ διασκεδάσουν...

«Ἄλλὰ πὼς βγήκε στὸ πέλαγος μετὸ τέτοιο καιρὸ; σκεφτόταν ἡ νέα. Ποτέ δὲν θὰ μπορέσει νὰ γυρίσει σὲ λιμάνι...»

Ἐξαφνα ὅμως καθὼς ἐκύτταζε, ἀνεκάλυψε καί μιὰ ἄλλη στήλη καπνοῦ... Αὐτὴ μάλιστα ἦταν διπλῆ... δυὸ φουγάρα ἐκάπνιζαν... Καί εἶδε ἕνα μεγάλο βαπόρι πού πάλευε μετὸ ὅλη τὴ δύναμη τοῦ ἀτμοῦ κατὰ τής τρικυμίας.

«—Τί καλά! σκέφθηκε ἡ Μηλιά. Τὸ μεγάλο βαπόρι θὰ βοηθήσει τὸ μικρό. Νά! Νά! Τὸ ἕνα ζυγώνει τὸ ἄλλο... Τὸ μικρότερο ὅμως τὸ σκεπάζουν ὀλοένα τὰ βουνὰ τοῦ νεροῦ πού σηκώνει ἡ θάλασσα... "Α! Θεέ μου! τί ἀγωνία πού θὰ ἔχουν οἱ ἐπιβάτες του...»

Καί πραγματικά, τὰ δύο βαπόρια πλησίαζαν ὀλοένα τὸ ἕνα τὸ ἄλλο... Νά, εἶχαν φτάσει πειὰ πολὺ κοντά... Θὰ νόμιζε κανεὶς πὼς θρυσκόντουσαν ἐπάνω στὸ ἴδιο κύμα... Μά... Θεέ μου... θὰ συγκρουσθοῦν ἔτσι...

— Σταθῆτε!... Σταθῆτε: φώναξε ἡ Μηλιά, χωρὶς νὰ τὸ θέλη κλείνοντας τὰ μάτια της μετὸ φρίκη.

Ἀμέσως ὅμως τὰ ἀνοίξε πάλι γιὰ νὰ δῆ τί ἀπόγινε... Τὰ δύο βαπόρια σχημάτιζαν τώρα μιὰ μονάχα μαύρη βούλα... Ἡ

ταν βέβαια ἡ στιγμή πού τὸ μεγάλο περνοῦσε μπροστὰ στὸ μικρό... Λίγο ἀκόμα καί θὰ χώριζαν καί ἔπειτα τὸ καθένα θὰ ἐξακολουθοῦσε τὸν δρόμο του...

Μὰ ἔξαφνα τότε ἡ Μηλιά ἔβγαλε μιὰ φωνὴ σπαραχτικὴ: — "ὦ!... ὦ!... Γιαννάκη!... Τί μεγάλο κακό!... Τρέξε γρηγορὰ νὰ ἰδῆς!

Ὁ Γιαννάκης πράβαλε ἀνήσυχος ἀπὸ τὴ σπηλιά... Καί τὰ δυὸ παιδιά, ἀκίνητα ἀπὸ τὸν τρόμο τους, εἶδαν τὴ θαλαμηγὸ ὀρθια, μετὸ τὴν καρένα της στὸν ἀέρα. Τὸ μεγάλο βαπόρι εἶχε πέσει ἀπάνω της.

— Νά!... Νά!... Θὰ βουλιάξει!... ὦ! συμφορὰ! φώναξε ἡ Μηλιά. Καί σταυροκοπήθηκε, πέφτοντας γονατιστῆ.

— "Ὀχι! "Ὀχι! Δὲν θὰ βουλιάξει!... εἶπε ὁ Γιαννάκης κι' ἀγκάλιασε τὴν ἀδελφή του. Σώπα!... Δὲν σὲ πιστεύω!...

Ἡ Μηλιά σηκώθηκε πάλι γιὰ νὰ δῆ, ἀλλὰ ἡ τραγωδία εἶχε τελειώσει πειὰ.

— "Α! δὲν βλέπω πειὰ τίποτε!... εἶπε. Νά, τὸ μεγάλο καράβι στάθηκε καί περιμένει... Μὰ τὸ ἄλλο δὲν φαίνεται πειὰ!... Πάει! Βουλιάξε...

Καί θυμήθηκε τὸν πόνο τής μητέρας της, ὅταν πνίγηκε ὁ πατέρας της.

— "ὦ! Νὰ εἴμαστε τόσο κοντὰ καί νὰ μὴν μπορούμε νὰ σώσουμε κανένα! εἶπε κλαίγοντας.

— Μὴ κλαῖς, Μηλιά, γιὰτὶ φοβᾶμαι! τῆς εἶπε ὁ Γιαννάκης καί τὴν ἐτράβηξε γιὰ νὰ μποῦν μέσα στή σπηλιά τους.

Ἐκείνη ὅμως δὲν ἤθελε νὰ φύγει ἀπὸ τὸν «ἐξώστη». Σκεφτόταν ὅτι δὲν ἦταν ἀπίθανο νὰ τὴν εἶχαν γελάσει τὰ μάτια της κι' ἔλπιζε νὰ δῆ πάλι μακρύτερα τὸν καπνὸ τοῦ μικροῦ βαποριοῦ. Τοῦ κάκου ὅμως... Χαμένη ἐλπίδα...

Μετὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, τὸ μεγάλο καράβι ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του. Εἶχε κατορθώσει τάχα νὰ σώσει καί νὰ παραλάβῃ τοὺς ναυαγοὺς τῆς θαλαμηγού; Ἀσφαλῶς ὄχι... Τὸ δυστύχημα ἦταν ξαφνικὸ, καί τῆς σύγκρουσις ἡ θαλαμηγὸς θὰ χυρίστηκε στὰ δυὸ καί θὰ βυθίστηκε στή στιγμή μαζὺ μετὸ ὅλους τοὺς ἐπιβάτες της καί τὸ πλήρωμά της... Καί τώρα τὸ μεγάλο βαπόρι ἔφευγε, ἀπομακρυνόταν...

Σιγὰ-σιγὰ, φαινότανε μικρότερο καί τέλος ἡ Μηλιά ἔπαψε πειὰ νὰ τὸ βλέπῃ... Εἶχε χαθῆ στὸν σκοτεινιασμένον ὀρίζοντα.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ παλῖρροια ἐξακολουθοῦσε ν' ἀνεβαίνει. Ἀλλὰ τὰ δυὸ παιδιά δὲν μπορούσαν νὰ ξεκολλήσουν τὰ μάτια τους ἀπὸ τὸ θέαμα τής μανιασμένης θάλασσας. Συγχρόνως ἡ καρδιά τους σφιγγόταν ἀπὸ ἀγωνία μετὸ τὴν ἀνάμνησι τῆς συγκρούσεως τῶν δυὸ βαποριῶν, ἡ ὁποία ἐστοίχισε τὴ ζωὴ σὲ τόσοσους δυστυχημένους ἀνθρώπους.

Ἐξαφνα, ἕνα τεράστιο κύμα σηκώθηκε εἰκοσι πόδια ψηλότερα ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ θράχου.

— Μέσα γρηγορὰ!... Θὰ μᾶς πλακώσῃ! φώναξε ἡ Μηλιά κι' ἀρπάζοντας τὸν ἀδελφὸ της ὤρμησε σὰν τρελλὴ μέσα στή σπηλιά.

Ἦταν καιρὸς... Τὸ πελώριο κύμα ἀπλώθηκε μετὰ ταχύτητα ἀστραπῆς πάνω ἀπ' τὸ θράχο, σκέπασε σὰν ἕνας ὑγρὸς θόλος ὅλη τὴν αὐλή, ὑστερα χαμήλωσε καί σάρωσε τὸν ἐξώστη τῆς σπηλιάς μετὸ τὴν ὀρμή, ὥστε σίγουρα, ἂν τὰ παιδιά θρυσκόντουσαν ἀκόμα ἐκεῖ, θὰ τὰ ἀρπάζε, θὰ τὰ ἔρριχνε κάτω καί θὰ τὰ κανε κομμάτια.

— "ὦ! πὼς ἔτρεμαν τώρα τὰ καυμένα, καθὼς συλλοζόντουσαν τὸν κίνδυνο πού θὰ διέτρεχαν...

— Ποτέ δὲν θὰ ξαναβγῶ ἔξω! εἶπε ὁ Γιαννάκης, κατατρομαγμένος. Φαντάσου ἂν μᾶς εὑρίσκε τὸ κύμα τὴν ὥρα πού θρυσκόμεσθε ἔξω!... Εἶδες τί ψηλὸ ἦταν τὸ κύμα καί τί σκοτάδι πού ἀπλώθηκε καθὼς σκέπασε τὴν αὐλή!...

— Νά, λίγο ἔλειψε νὰ μᾶς σκοτώσῃ! εἶπε ἡ Μηλιά. Ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν κατεβαίνουμε κάτω παρὰ τὴν ὥρα πού τραβιέται ἡ θάλασσα. Τότε τὰ μεγάλα αὐτὰ κύματα δὲν φθάνουν ποτέ ὡς ἐδῶ. Ἀλήθεια, τὴν ὥρα πού πέρασε τὸ κύμα πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου εἶδα ἕνα πρᾶγμα πού γυάλιζε... Μοῦ φάνηκε πὼς ἦταν ἕνα μεγάλο κουτὶ πού τὸ κύμα τὸ πῆρε μαζὺ του... Θάπεσε βέβαια ἔξω στὸν ἐξώστη, ἀλλὰ ποῖος ξέρει πού τὸ πῆγε ἀπὸ κεῖ ἡ θάλασσα...

(Ἀκολουθεῖ)

—Νά, νά, θὰ βουλιάξει!... ὦ! συμφορὰ! φώναξε ἡ Μηλιά.